

RECENZJE I KRYTYKI.

„Roboty wodne i meljoracyjne w południowej Małopolsce“, część II, str. 702, rycin 129 i 20 kart przeglądowych, napisał inż. A. Kędzior; nakład Min. Rob. Publ. przy zasiłku Akad. Umiejętności. Cena 29 zł.

Znany i wysoko ceniony w szerokich kołach naszego społeczeństwa, pionier spraw meljoracyjnych w Polsce, dotrzymując danej obietnicy w I części swej cennej pracy, ukończył i ogłosił drukiem II część, w której zajmuje się wyłącznie opisem meljoracyj, mających na celu popieranie rolnictwa, a przeprowadzonych w myśl podstawowego planu b. Wydziału Krajowego ustalonego w 1894 r.

Część ta obejmuje opis publicznych przedsięwzięciw meljoracyjnych wykonanych przez Krajowe Biuro Meljoracyjne w nizinie Nadwiślańskiej, na niżu Sarmackim, oraz w dorzeczach Bugu, Styru i Dniestru, przyczem dla lepszego zrozumienia tekstu uzupełniono ją 20 kartami przeglądowymi (1 : 100 000) i licznymi sytuacjami i rycinami pomieszczonymi w tekście.

Autor podał w opisie poszczególnych przedsięwzięciw meljoracyjnych nie tylko szczegółowe ważniejsze daty hydrotechniczne wyjęte z odnoszących projektów, ale także i koszty, oraz ustawy i rozporządzenia wykonawcze, które są podstawą prawną powyższych przedsięwzięciw. W ten sposób uprzyściplnił autor szerokim kołem materiał niesłychanie cenny, a dotychczas mało znany. Z materiału tego mogą i powinni korzystać w jak najszerzej mierze przedewszystkiem inżynierowie pracujący w tym dziale budownictwa wodnego, a następnie władze administracyjne, stwarzające podstawy prawne dla tych prac o pierwszorzędnym znaczeniu dla gospodarczego rozwoju Państwa. Dzieło to powinno wejść bezwarunkowo nie tylko w skład każdej podręcznej biblioteki technicznej, ale także i stać się *vademecum* wszystkich pracowników na polu meljoracyj w Polsce.

Z prawdziwą niecierpliwością oczekujemy zatem dalszego ciągu tej cennej pracy, podjętej w nie małym trudzie przez p. Kędziora i nieomiesz kami całość szczegółowo rozpatrzyć i poddać krytycznej ocenie.

Prof. Łopuszański.

Dr. Alfred Szner: „Podręcznik spawania i cięcia metali przy pomocy płomienia acetyleno-tlenowego“. Tom I. Materiały i urządzenia. Warszawa 1929. 334 str.

Istnieje w Polsce kilka podręczników z działu spawania i to bardzo dobrych, jak np. praca inż. Tułacza; mają one jednakowoż znaczenie raczej krótkich, zwięzłych wydawnictw. Natomiast nowo omawiana książka A. Sznera ująć ma w 3 tomach całokształt spawania i cięcia metali, z wniknięciem w szczegóły i z uwzględnieniem najnowszych wynalazków i udoskonaleń z tej dziedziny.

Tom I. obejmuje materiały i urządzenia do spawania. Po wstępie omawiającym różne sposoby łączenia metali, przechodzi autor do omówienia gazów używanych przy spawaniu (tlen, wodor, gaz świetlny, gaz Blau'a, acetylen), ujmując je oczywiście ze stanowiska technika; opisuje zatem fabrykację ich, potrzebne aparaty, sposób przychodzenia w handlu, obchodzenie się z nimi itd. W II. części opisane są aparaty i przyrządy do spawania a więc wytwornice do acetyleny, przewody, wentyle redukcyjne, palniki, następnie dodawane metale i proszki. Autor nie pomija żadnego szczegółu, mającego znaczenie, omawia też wybór odpowiedniej instalacji acetylenowej, nie wchodząc jednak w samą technikę spawania, co ma stanowić treść części drugiej.

Cała treść podana jasno, przystępnie, a przecież wyczerpująco. Niema zbytecznych słów, jak to zresztą powinno być zawsze w podręczniku, zwłaszcza technicznym. Znaczna ilość ilustracyj (152) objaśnia doskonale treść podręcznika.

Jest to dzieło bardzo cenne i wartościowe, a wobec rozwoju spawania również ogromnie aktualne. To też pragnąć tylko należy, aby jak najprędzej pojawiły się części następne.

St. Bryła.

BIBLIOGRAFJA.

Wykaz dzieł nabytych przez Bibliotekę Politechniki w II kwartale r. 1929. (C. d. n.).

V. *Technologja mechaniczna, budowa maszyn i elektrotechnika.*

Comité consultatif internationale des Communications Téléphoniques à grande distance. Paris 1928. St. 464. — **Klaiber E. u. Lippart W.** Die elektrische Ausrüstung des Kraftfahrzeugs. Zündung. Berlin 1928. St. 237. — **Schnell H.** Der indizierte Wirkungsgrad der Gasmaschine. Berlin 1929. — **Hecker E.** Der Einfluss des Wärmeüberganges auf den indizierten Wirkungsgrad des Gasmaschine. Berlin 1929. — **Tafel G.** Die Hebezeuge. Berlin 1928. 2 tomy. — **Klein L.** Vorträge über Hebezeuge. Hannover 1929. St. 239. — **Peiseler G.** Richtige Akkorde. Berlin 1929. St. 157. — **Bosch M.** Vorlesungen über Maschinenelemente. Festigkeitslehre. Wellen u. Lager. Berlin 1929. — **Creager W. and Justin J.** Hydro-Electric Handbook. St. 897. **Sokolnicki G.** Elektryfikacja Polski. Przemysł 1929. St. 17. — **Gottschalk M.** Fördermittel zum Bekohlen und Besanden von Lokomotiven. Berlin 1928. St. 172. — **Eck B.** Turbo-Gebläse und Turbo-Kompressoren. Berlin 1929. St. 294. — **Pockrandt W.** Mechanische Technologie für Maschinentechniker. Berlin 1929. St. 292. — **Schröder P.** Die Entladung von Getreideflussschiffen durch Becherwerke und Sauganlagen in technischer und wirtschaftlicher Beziehung. Wittenberg 1928. St. 66. Tb. 3. — **Humnicki A.** Części maszyn. Warszawa 1929. St. 312. Tb. 8. — **Jones T. and Jones T. G.** Machine Drawing. Engine and Pump Details. London 1920. Tb. 44. — **Chrzanowski W.** Nowoczesne turbiny parowe. Warszawa 1929. St. 68. — **Obrąpalski J.** Maszyny wyciągowe elektryczne. Katowice 1929. St. 137. — **Föppl O., Strombeck H. u. Eberman L.** Schnelllaufende Dieselmotoren. 4 Aufl. Berlin 1929. St. 237. — **Dziesięciololeo** hutnictwa żelaznego w Polsce niepodległej. Warszawa 1929. St. 51. Tb. 15. — **Becker K.** Röntgenographische Werkstoff-Prüfung. Braunschweig 1929. St. 100. **Borkent R.** Fouten van stroomtransformatoren. Delft 1928. St. 59. **Löffler S.** W wieku pary wysokoprężnej. Katowice 1929. St. 25. — **Linden A.** Eenige Beschouwingen over den modernen ketelbouw. Delft 1927. St. 23. — **Mitteilungen** der Maschinenprüfungstation der Hochschule für Bodenkultur in Wien. Wien. — **Hochspannungsleitungen** mit Rosenthal-Isolatoren der Kegelkopf- und Motor-Bauart. Selb 1929. — **Gruell W.** Samochód. Łódź 1929. St. 50. — **Lambl J. i Szymanowski S.** Katechizm służby ruchu w pytaniach i odpowiedziach. Poznań 1928. St. 127. — **Manozarski S.** Teorja i pomiary alternatorów wielkiej częstotliwości. Warszawa 1929. St. 26. — **Fürgang M.** Samoczynny szybko działający hamulec Knorra. Kraków 1929. St. 85. — **Czeczott A.** Ważniejsze wyniki badania parowozów. Warszawa 1929. St. 30. — **Grądzki I.** Szybkościomierze parowozowe. Wilno 1928. St. 46. Tb. 3. — **Kossowski J.** Akrobacje powietrzne. Warszawa 1929. St. 41. — **Hensel G.** Elektrotechnika w zadaniach. Prąd zmienny. Cz. I. Warszawa 1929. 2. wyd. St. 176. — **Jasiński W.** Podręcznik do nauki telegrafowania na aparatach Morzowskich, stukawce i brzęczyku. Warszawa 1929. St. 197. — **Lampki.** Jakie... stosować w odbornikach. Warszawa 1928. St. 32. — **Glauert H.** Die Grundlagen der Tragflügel- und Luftschraubentheorie. Berlin 1929. St. 202. — **Jackowski K.** Izolacyjne materiały elektrotechniczne. Warszawa 1928. St. 16. — **Allen's.** Superintendants Hand Book. Philadelphia 1929. St. 454. (C. d. n.).

NEKROLOGJA.

Śp. Marjan Dolnicki. Przed kilku dniami liczny zastęp przyjaciół i kolegów odprowadził w Warszawie na miejsce wiecznego spoczynku ś. p. inż. Marjana Dolnickiego, zmarłego tragicznie jako ofiara swego zawodu. Podczas dozorowania budowy spadła nań z wysokości czterech piąter belka i zabiła go na miejscu. Ś. p. Marjan Dolnicki urodził się we Lwowie w r. 1882, tamże skończył Politechnikę, a następnie w latach 1909—1912 był asystentem prof. Thulliego, poczem wstąpił do Wydziału Krajowego we Lwowie. Wzięty do wojska podczas wojny światowej dostał się do niewoli rosyjskiej, z której powrócił dopiero w r. 1921. Powróciwszy został inspektorem budowlanym m. Warszawy, a pracy swej oddał się z pełnym zapalem i poświęceniem. Niezależnie od swojej pracy zawodowej, w której zasłynął ze swych zdolności i sumiennosci, pracował także jako inżynier, biorąc czynny udział w budowie fabryki „Parowóz“ i wielu innych budowli. Mimo tych zajęć, znalazł czas, aby pracować również naukowo. Był współpracownikiem „Podręcznika Inżynierskiego“, do którego opracował działy: Budownictwo, Rekonstrukcje budowli i inne. Pracował także w Polskim Komitecie Normalizacyjnym, a także był czynnym współpracownikiem *Czasopisma Technicznego* i innych pism zawodowych, umieszczał również artykuły o budownictwie w kilku pismach codziennych. W r. 1929 był delegatem m. Warszawy w Komitecie P. W. K. w Poznaniu i w ogromnym stopniu przyczynił się do uświetnienia wystawy.